

jonka he nyt katsovat vähäksi, oltakseen puhdasta voittoa. Sa-
nottu yhtiö maksoi v. 1917 voito-
toa joka osakkeelle \$14.50, eli
yhteensä tuon vähäpätöisen sum-
man \$23,555,105. V. 1915 oli
summa \$19,493,880. Nyt ovat
päättäneet — voitonjako on 31
p. maaliskuuta — jakaa voittoa
ainoastaan \$10.00 osaketta koh-
ti, siis ainoastaan noin kaksi-kol-
masosaa viime vuoden voitosta.
Tähän sanovat syynä olevan kup-
parin hintojen alenemisen, tuo-
tantokustannuksien säännöllisen
ja jatkuvan nousun, ylimääräisen
tulon verotuksen sekä kulje-
tuksi- ja palkkojen ja työ-
tarpeiden valittavat nousseen 50
prosentilla sitte vuoden 1916.
Verotus korottaa tuotantokus-
tannuksia 3 sentillä painaa koh-
ti, ja kuljetusvälineiden hidas-
tuttavat tuotantoa hiivastivat. Et-
tä kuljetusvälineissä on vikaa,
huomaa seuraavastakin tapahtu-
masta, joka sattui t.k. 10 p.

Tämä samana Utah Copper
Co. erotti sanottuna päivänä 157
miestä Magnan ja Arthurin työ-
mailla, siitä yksinkertaisesta
syytä, että juna oli myöhästy-
nyt. Nämä työläiset asuvat Salt
Lake Cityssä ja käyttävät Bing-
ham & Garfield rautatieyhtiön
kulkuvälineitä töissä käydessään.
Tämä rautatieyhtiö on, jos ei
suorastaan Utah Copper Co:n
alavhio, niin ainakin sen käs-
kettävänä ja käytettävänä; voipa
varmudella sanoa, että mainittu
kaivosyhtiö täydellisesti kontrol-
leeraa tuota rautatietä. Vaikka
tämä myöhästyminen siten voi-
daan laskea yhtiön omaksi syyk-
si, eikä työläisten, niin yhty-
tyksen katsoi hyväksi jatkaisi
työläisiä, antamalla jokaiselle
matkassitt. Työläisten puolel-
ta on valitettu uuden aikataulun
tuottavan vaikeuksia kaupungis-
sa asuville työläisille ja esitetty
kulkuvälineiden vaihtamista entis-
selleen. Tähän ei ole yhtiön puo-
lelta kuitenkaan suostuttu. Ei
tiedetä, onko erotetuilla miehillä
minkäänlaista mahdollisuutta
päästä töihin takaisin.

Tässä tulee selvästi näkyyvin
meidän työn tuloksemme jaka-
jan hyvät puolet.

Utahin kunniaa täytyy vielä
lisätä yhdellä: se on päässyt en-
si sijalle hopean tuotannossa,
tuottaen viime vuoden ajalla tä-
tä metalla 14,315,300 unssia, ar-
voltaan \$11,788,900. Montana on
päässyt toiselle ja Idaho kolman-
nelle sijalle. Kullan tuotannos-
sa on Utah kuudes, tuottaen si-
tä 175,133 unssia, arvoltaan
\$3,620,300. Lisäys hopean tuo-
tannossa oli edellisessä vuoteen
verraton 770,000 unssia ja kullun
tuotannon arvon lisäys \$239,000.
Näiden metallien tuotannon nou-
sta johtuvan hikivirtain lisää-
yksen ovat tilastomiehet käyttä-
neet tästä syystä jättäneet laske-
matta. Ohdake.

WASHINGTON

PEARSON.

Toimintaan!.. Hei, osaston jä-
senet! mikä on syynä, kun niin
harvalukuisina tulet osaston
kokouksiin.
Pois veltoutus ja välinpitämät-
ömyys nyt on aika toimia yks-
miehisesti, käsikädessä, yhteisen
asiamme hyväksi.
Osaston kokouksessa luettiin
lansipirivierastolta tullut kirje
jossa oli kehoitus toimia siihen
suuntaan, että jäsentulot osas-
tossamme alkaisi kohota.
Siis saapukaamme joukoll-
seuraavaan kokoukseen, ja jo-
kainen jäsen pitääköön velvolli-
suutensa.

Victor Järvinen W. A. Takalo

Western Machine & Welding Works

teipin- ja koneitä tehdään huolel-
laasti. Paatin rautoja ja käskeitä
en varastossa.
Kaasukoneita porataan ja hitaan.
53 Taylor Ave. Phone 327
Kunnallislaiturin kohdalla.

DR. CHAS. W. BARR
HAMMASLÄÄKÄRI

Suomalainen työnt. apulainen.
523 Commercial St. Puhelin 455. Astoria

SUOMALAISET LÄÄKÄRIT

Tri Toivo Forsström
LEIKKAUKSET ERIKOISALANA
— ja —
Tri Werner Lagus
LASTEN TAUDIT ERIKOISALANA
4PEXARTH BLDG., ASTORIA
Puhelin: 10-12 e. p. p., 24 ja 7-8 j. p. p.
Tel. Office: 330 Tel. Residence:
Tri Forsström 582 Tri Lagus 602-R

Tri O. Onne Jurvan
LUONNON-
PARANTOLA

178 E. 90th str. Portland, Ore.

suutenään hommata uuden jä-
senen mukanaan; ainakin yrittä-
käämme.

Paljon on vielä kansalaisia
täälläkin, jotka eivät edes nimel-
lisesti kuulu osaston kirjoihin.
Ja nyt elämme aikaa, suurten ta-
pahtumain ja muistusten aikaa,
että luulisi jokaisen alkavan he-
rätä tietämättömyyden unesta.
Pois kaikki erimielisyydet ja tur-
hat kahnaamiset toverien kesken,
nyt ei ole meillä aikaa sellaiseen,
tositoimeen on ryhdyttävä jos
mielimme edistyä. Jokaisen py-
hä velvollisuus on toimia voim-
uunaan ja kykynsä mukaan tove-
rillisella yhteisymmärryksellä.

"Säästäkää!" Sellaisia neuvoja
nykyaikana kuuluu tukkatieheän
ja monessa eri muodossa. Mo-
nella tavalla opetetaan valmis-
tamaan ruokaa, että ei mitään
menisi hukkaan ja tulisi niin vä-
häästä kuin mahdollista; vielä
kuullemma ovat valmistetut hyviä-
kin.

Niin meitä opetetaan säästä-
mään, juuri kuin olisi mistä
säästää, vaikka me työläiset o-
lemme sen säästämissäkin läpi-
käyneitä, melkein järjestämiä. O-
lemme olleet pakotettuja aina
säästämään, siitä yksinkertaisesta
syytä, että tulopuoli on ollut
niin kovin pieni, estäen kaiken
tuhlaavan elämisen. Tuntuu pa-
lavin ivanteolta tyrkyttyä meil-
le säästämissä.

Koska koittaa aika, että työläis-
nen joka kaiken yltäkylläisyyden
tuottaa, saa edes syödä ravit-
sua ja kunnollista ruokaa, tar-
vitsematta sitä höystä kaikella
keinotekoisella moskalla — ja
nykyaikaisella säästämis-oppilla?

Ulkaroheka on kyllä nykyai-
kana ensikertalaisen kirjottaja leh-
teen, sillä ovathan kaikki taita-
vat, vanhat kynäkiekat nyt lii-
keellä. Ei ole siis mikään ihme,
että myöskin toimituksen vika-
jos leikeiksi havaitut joutuvat
roskakoriin; mutta kun on tu-
tusten kirjottaja, niin pitää yrittä-
ä virkansa puolesta. Tietysti
joku kirjottaja pääsee lehteenskin,
ja parikkuntalaiset näkevät, et-
tä onhan se tohussa meidänkin
kirjeenvaihtaja. E. Hill.

FRANKLIN.

Piirränpä taas jonkun rivin täitä
kolkyllästä, koska eivät muutkaan
näy perustavan antaa mitään suu-
mailman tietä meidän olemassaolo-
tamme. Kuumuudet eivät niin suu-
ria sovikaan olla näin pienellä pai-
kalla kuin kerta ei mitään suuria
hommattakaan.

Yhteisyrittäjät ei meillä liioin ole-
kaan, lukuunottamatta kaivosmiesten
yhdistystä, joka sekki on niin rem-
pallaan, ettei sitä enää passaisi oi-
keta työvään järjestöksi sanoakaan,
siksi että se ei käsitellä paljo-
kaan työvään asioita nykyään; se on
melkein täydellisesti kapitalistien pal-
veluksessa. Ihme on, että työväestö
alkaa niin vieraana omaa kokouk-
setaan, ettei enää sakon uhalla-
kaan tahdo saada jäsenistöä koolle.
Työväestö on jo toki sen verran
valventunut, että se alkaa jo vähän
ymmärtää, kun aivan vieraita asioita
aletaan poistaa kokouksissa. Meillä
pitäisi olla selvät säännöt ja sopi-
mukset, joiden taakse olemme jär-
jestyneet, ja niistä asioista tulisi
puhuaan mitään, vaan kaikkeilaisia
vieroja, riistejä ja taakkoja vain suun-
nitellaan yhä uusia ja uusia kanna-
tavaksemme, eikä kukaan uskalla sa-
nallakaan vastustaa. Se leimataan
kin heti vaikka miksi, mutta minua
ei pitäisi kenenkään sopia ihme-
tellä vaikka vähän tyytymättömyy-
tä aikaiskin ihmetä järjestön kesku-
udessa.

Sellaiset kurissapitoimenpiteet
mitä nykyään on suunniteltu, ovat a-
ivan tehottomia; ne ovat kuin oljyn
hoitoa tuleen. Toisin on menetel-
tävä, jos mielittää jäsenistöä saada
toimimaan järjestössä; on heti karsit-
tava vieras aines pois toiminnasta.
Antaa kuolleiden haudata kuolleitan-
sa, työväestön on toimittava omilla
aloillaan eikä sekaannuttava niin-
kään, joka ei sille kuulu, mutta sitä
tuskin tarvitsee odottaa nykyisen
johtajiston alkakautena, ja sellaisel-
ta sahaajuhopaisella jäsenistöllä, jo-
ka itse johtaa itseään ja vielä muut-
kin samaan loppuun ja turmioon.

Suomalaisten pyynnöistä tuskin
tarvitsee mainita, sillä niin pitkuloin
lauma ja niin monenmielisiä väestö-
olemme. Niin, vähän aikaa olemme
tois toiselta tällä paikalla, että em-
me ole vielä yrittäneetkään mitään
hommata. Ja tuskimpa me naitään
yhteisyrittäjät tarvitsemmekeään,
olemmehan kaikki niin tietopöhlisiä
ja kehittyneitä ilkoja, että tuskin
on toinen toistaan parempi missään
muussa kuin äänen korkeudessa. Tu-
leehan meille sanomalehtiä kaiken-
karvaisia, joista enimmät tietomme
ammennamme, ja jos haluamme jos-
takin yhteiskeskustelua, niin siir-
rymme johonkin perheeseen ja hu-
dahme puoleen yöhön, niin ihme ja
kumma, etteivät asiat tule kaikki puo-
lin analyseratuiksi, yhtä tarkoin
kuin minkään järjestön tai yhdistyk-
sen kokouksessaan luvan, jossa
vain korkeintaan puolituntia virka-

tekevää jäsentä päättelöä aloita. Suu-
rimmaksi osaksi olemme me päässee
sitten käsitykseen, että kaikki jär-
jestöt ja yhdistykset ovat suoraan
sanoen tarpeettomia, koska kehitys
kulkee omaa lantuaan, jota emme voi
jouduttaa emmekä jarruttaa. Paras
on vain odottaa, koska se suuri tuo-
mion päivä tulee herralle ja kapita-
listielle, kuten on jo selvästi näky-
vissä, ja pasuunan ääni jo kuuluu
tuolta puolen Atlantin valtameren!

Uusi nimi on taas keksitty tälle
paikkakunnalle. Ei sekään vielä kel-
vannut, josta viime kirjjeessänni maini-
tin. Se on jokin Palasco(?), mut-
ta minäkin olen niin lyhyt englannin-
kielestä, etten tiedä mitä se oikein
meinaa suomenkielellä. Ja vielä niin
vaikea lausua — aina, kun yritän
sanoa, tulee siitä vain — En tie-
dä vielä joko kelpaa, mutta huuhja
on kyllä liikkeellä, että pian saamme
postin tänne, siis vihdoinkin.

Koskipas se sittenkin. Kun viime
kirjeessänni talustellin vähän dia-
mondilaisten varpaita, niin "ääi"
pääsi, vaikka koettavat uskotella
meille, ettei se koskenut oikeaan.
Nyriit taskussa ohkalevat eväskorin
päästä, että koskeppa, jos uskallat.
Vaun meitä se ei yhtään pelota, sil-
lä meihin ei ole vielä tartunut yhi-
tään se uusi kulkutatti, "automobilli-
kuume", joka kuuleman mukaan rau-
voaa Diamondissa. Olemme saaneet
hyviä huonoa käsityksen koko ros-
kasta, tummimme vain, että kun aika
vähän lähenee, niin jalkapatikka
vain talustelemme että paremmiin
"lunssi" maistuu. Mutta sitte taas
varokaa varpaanne, kun oikein ras-
kaasti astuskelemme, ettei sora-ääniä
synny. Eräs.

Yhteiskunnan kukkasia

(Jussin kaiman mukaelma.)
Pitkä, tummatukkainen, loistavasti
puettu nainen käveli ainoalle tyh-
jälle penkille istumaan. Varjopa-
koissa olevat puiston penkit olivat
aika ajoin tyhjiä, vaan penkki, jolla
nainen valitsi, oli saanut olla
tyhjänä sen tähden, että kevään pol-
tava itäpäivä-aurinko paistoi siihen
täydellä terähtä.

Vaikka hän näytti hyvin huoletto-
masti istuvan ja miettävän, piti hän
tarkasti silmällä sivuttavaa automo-
bilia, joiden kaikkien täytyi hil-
jentää sillä kohdalla vauhtiaan sen
tähden, että tie teki penkin kohdal-
la terävän käänteen.
Musta ja valkearaitaisen, punarai-
taisen auton ajuri hiljensi huomat-
tavan tarpeettoman hiljaisiksi kul-
kansa, melkein pysähtyi, ja katsoi
näistä niin kauan kuin aivan pysäh-
tyttävä voi nähdä, vaar nainen ei
ollut näkevänsä heitä. Toimen aja-
ja huudatti torveaan; mutta kun kel-

TOVERIN RAKENNUSRAHASTO.

Nestor Mattson, San Francisco, Cal., kerännyt:

Otto Lintinen	\$20.00
J. Y. Hoopavaara	5.00
Albin Saari	5.00
W. Helenius	5.00
Alex Toffer	5.00
Kalle Särkkä	5.00
Alex Karhu	5.00
Katri ja Anton Saari	2.00
P. Pulkkinen	2.00
Matti Holm	2.00
Mrs. Saima Asplund	2.00
Otto Jääskeläinen	2.00
John Kemp	5.50
Otto Pellinen	2.00
Albin Immonen	5.00
Emil Ahonen	2.00
S. Saviluohto	2.00
Oscar Pellinen	2.00
Hjalmar Saarelainen	2.00
Albin Helve	2.00
Leander Tiensuu	5.00
Emil Ruuska	5.50
Kalle Koski	5.00
G. A. Nuotio	5.00
Kalle Piirainen	1.00
Hilma Rentto	1.00
Olga Kinnunen	1.00
Hilma Harju	1.00
Sigrid Kurki	1.00
John Watson	5.00
Kalle Lundén	2.00
S. Wirtén	5.00
Olavi Hartman	10.00
Emil Silander	1.00
Frída Kallberg	1.00
Allina Niemi	1.00
Minnie Kauronen	2.00
Yhteensä	\$134.00
Ennen julkaitu	\$54.25
Lähetyskuluja	45 54.70
	79.30
A. Salmi	20.00
F. W. Johnson	7.00
Aaro Jääskeläinen	8.00
Sulo Svänen	10.00
Teuvo Sauno	10.00
Padding Creekin s. s-osasto	10.00
Issaquah s. s-osasto	25.00
Hogquiam s. s. on ompeluseura	10.00
Ennen tilletty	957.25
Rakennusrahasto tammik. 31	
päivänä, 1918.	\$1136.55
Eipä unohdeta toverit, että meillä on tällainenkin proba vireillä, siikaan uuteruutta, niin tulevamme totoutu- vat. Toverundella.	

TOVERIN KOKITTEL

tainen, matala "roadsteri" ilmestyi
tten mutkaan, veti hänen suunsa
merkittävästi hymyyn. Ajajan, tus-
kin huomattavasti heilautettua pää-
tänään, astui tuo loistava olento vau-
nun luo tyytyväisenä onnistumisestaan,
vaikka hätäilemättä.

Automobilli oli komea ja kalliisti
sisustettu. Ajajan ihrauksesta naa-
masta loisti himokas tyytymättömyys.
Paksua, mustaa sikaarin pätkeä ot-
tamatta suutaan, kysyi hän: Onko
"siskolla" nälkä?

Tyttö nyökkäytti päätään.
— Astu sitten sisälle, käski hän
lyhyesti. Ehkäpä sitä vielä löydämme
mekin jostain illallisena.

Nainen totteli pitemmittä puheita,
aukastaen itse oven — kun ei se hy-
vinvoivan näköinen ajaja viitsinyt
sen vertaa liikahda mukavasta asen-
nostaan, että olisi sen tehnyt — ja
tuttavallisen vapaasti heittäytyi peh-
meille istumelle ajurin viereen.

— Komeampaa löysin taasenkin, mut-
tisi miele itselleen. Kuulehan sisko-
nen, millä nimellä saan sinua puhu-
tella?

— May — May Jones.
Mies nauraui hymiä hyvillään kyl-
mäverisestä, vapakäyttöisestä saa-
listaan. Ujojen kanssa on joskus
helleissä, mieltä hän.

— Minun nimeni on tällä kertaa
Billy. Sehän on pulsa nimi, eikös?
Se hallistuu sinulle mieleen,
sisko, vai mitä?

— Oikein arvattu, vastasi May
huolettomasti.
Taasen hän hymisi. Himokkain
ajatuskissaan päätteli hän pitää lystä
tänä iltana.

— Oletko koskaan käynyt Jones-
daleyssä?

Säpsähän pudisti May päätään
kieltävästi.
— Vai et ole? — No nyt mennään
sitte sinne, puheli mies salaisesti
hoiten ajatuskissaan Jonesdaleyssä
tulovasta hauskuudesta.

Kaupunki jäi seljään taakse. Au-
rinho alkoi laskeutua ja raittiin ilta-
tuhun puhaltavaa veti May suden-
nahkaisen kauluksensa tukevalle
kaulansa ympärille. Hämärän tullen
hiljenti Billy kulkua ja kankeasti
heitti käsivartensa naisen vyötärölle.

— Pian päästään Jonesdaley'n ja
siellä saamme sitten lämmintä si-
sälle ja päälle, tupisi Billy' himos-
taan väristen.

— Oh aivan pimeä ennen kuin he
kerkesivät sateen ja aurinkon har-
maantamaan keskitekarin.
— No ei tämä talo näytä ukko-
pään ainakaan miellyttävältä, sanoi
May, vastahakoisesti nousseksellaan
automobilista.

— Heilvettiin ukkonäkö! Tämä on
paras pesä maailmassa rakasteleville.
Täällä ei myöskään tarvitse tehdä ti-
liä menneisyydestään. Mrs. ja Mr.
So and So vaan kirjaan, niin meidät
viedään yksityiseen huoneeseen, jos-
sa saamme koko maailmalta olla un-
hotettuina niin kauan kuin rahaa
piisaa. Emmekös me juuri tällaista
paikkaa ole hakemassakin?

— Hyvin kodikas, puheli May kah-
den kesken jäätyään Billyn kanssa
huoneeseen, jossa iso takkavalkea
loimus, tehden hämärän huoneen
niin salaperäisen näköiseksi.

— Kodikas! Jonesdaley on oikea
koti! — Hattu pois, siskoseni ja ole
niinkuin ainakin kotonasi, komenteli
Billy ja yritti ottaa Mayn hatun.

— May loi häntä keveästi käsivar-
teen ja riisui itse päälyysvaatteensa.
— Sinä maksat vielä tuon yön-
tisi, uhkaili Billy samalla yrittäen
suudella häntä.

— Mene matkasi, tuskaasi May
kärsimättömästi, kävelen toiselle
puolel huonetta, jossa syyttiä valon
ja korjaili epäkuuntoon joutunutta
tukkaansa pelin edessä, samalla pi-
itäen Billyä silmillä peilistä.

— Pari kananpaistia, Harry, tilasi
Billy hyvin tuttavallisesti naureskel-
len ja silmää iskien palvelijalta.
Jouduta juomisia sisälle — sitä skot-
lantilaista, muistathan, sitä mitä y-
läläkin — meillä on hirveästi kyl-
mä ja jano. Eikös niin siskoseni?

— No niinpä nyt tietenkin vas-
tasi May reippaasti.
Billy nauratti. Sinä se olet oi-
kea hempukka, Mikään ei ole liian
hyvää sinulle. Ja niin turkasen pul-
sa tyttö sitten!

— May loi häneen halveksivan kat-
sen, joka nauratti Billyä vieläkin
enemmän.
— Sievä olento olet sisko-kulta.
Pidät varmaankin hyvistä vaatteista,
May? imarteli Billy, pyörätellen vie-
hottelovasti täysinäistä setelikelotelo-
käsissään.

Kun "skotlantilainen" saapui, kää-
tyi Billy kaatamaan sitä laseliin.
— Pieni ei tee pahaa, vurnisteli
hän huvitettuna, kun May kulautti
pikarillisen kurkkunsa irvistämättä.

— Se huutaa seuralaista, huomaut-
ti May raastati, ojentaan lasinsa uo-
delleen täytettäväksi.
— Niin paljon kuin alas menee,
tehentei Billy!

Ennen illallisen valmistumista oli-
vat he tyhjentäneet suurimman osan
enimmäisestä pullosta. Billy oli siir-
tynyt Mary vierelle huoneeseen eikä
hän vastustellut, vaikka Billy otti

hänne molemman kätensä omiin ih-
rasiin kämmenillään.
— Ei suinkaan kukaan mahtane
valvoa tähtesi tänä yönä? kysyi hän
ilkeästi.

— Ei kukaan! Ei ole esiliian
nauhjoja minulla. Olen omalla asial-
lani, missä kulkenenkin.
— Se kuulostaa mainiolta! Emme
siis tarvitse kelloa, emmehan sisko-
seni?

Minun seurastani eivät ole tytöt
koskaan lähteneet nälissään! kehus-
keli Billy leveästi, silmäillen illallis-
ta, joka oli juuri tuotu sisälle suu-
rella tarjottimella.

— En ajo minä ainakaan lähtee,
myönsi May, puoleksi itselleen, näh-
dessään manukkaalta tuoksuvan ruu-
an ja pitkät hapan-viinipullot tarjot-
timella.

Billy oli aina juonut raskaasti,
mutta vaikka hän nyt olisi juonut
kuinka paljon, piti May urhoillisesti
aina lasinsa myös tyhjänä. Uudelleen
ja aina uudelleen täytyivät lasit ki-
lisevästä aineesta ja yhtä usein ne
tyhjentäivät. Billyn naama tuntui
jo hyvin paksumalta ja väsyneeltä, mut-
ta May ei näyttänyt vielä merkkii-
kään juopumuksesta.

— Oletko yksin maailmassa? kysäsi
Billy juopuneen säälivästi.
May nyökkäytti päätään. — Mel-
keinpä niin. Vanhukset ovat farmil-
la. Ei kirjoitella paljon toisilleen.
On minulla siskokin — jossain...
Muistaessan siskonsa kohtaloa, tuli
May yhtäkkiä hyvin itsekseksi. Hän
oli saanut vanhemmiltaan sydäntä-
särkevää kirjjeen. Pikku sisko oli
tullut New Yorkin useita viikkoja
sitte ja kadonnut jäljettömiin.

— Orpo raukka! huokaili Billykin.
Heittä hitteen huokaili! tuskaasi
May ärtyisesti. Kaada lisää laseliin.
— Sinähän juot kuin pahin mies,
Joku tyttö olisi jo aika sitten ollut
pöydän alla. Olen nähnyt useamman
kun yhden keikahtavan pari ryy-
pyä saatuaan. Olin täällä illallakin
yhden yksinkertaisemman lintusen
kanssa, mitä koskaan olen tavannut.
Jumalani! Hän ei muistanut nime-
ään ensimmäisen ryyppyn jälkeen. Si-
nun oisit pitänyt nähdä hänen syö-
vän! Tyttö parka ei varmaankaan
ollut saanut viikkoon kunnollista ater-
riaa. Aamulla sitte, selvittyään, oli
hän niin surkean pelossaan yöllisistä
tapahtumista, että kävi oikein
säälikseni. Ei tiennyt mihiin olisi
mennyt kun pääsimme kaupunkiin.
Asui kunnioitettavien ihmisten huo-
na, jotka tiedustelivat tarkoin hänen
retkin. Minulla on hyvä sydän.

— Home Baking Co., Inc.
1309 Franklin Ave., ASTORIA, OREGON

Parhaimmaksi tunnettu suomalainen leipurillike länsirannikolla.
Valmistaa kaikenlaisia hyviksi tunnettuja leivoksia ja leipää...
— Kuiva leipä ja korput erikoisalana ulkölähteyksiä varten, jotka
tätetytään huolellisesti ja nopeasti
Olette tervetullut katsomaan uudenatkaista leipoamoamme.

HAARAKAUPPA UNIONTOWNISSA.

HOME BAKING CO., Inc.

1309 Franklin Ave., ASTORIA, OREGON

Parhaimmaksi tunnettu suomalainen leipurillike länsirannikolla.
Valmistaa kaikenlaisia hyviksi tunnettuja leivoksia ja leipää...
— Kuiva leipä ja korput erikoisalana ulkölähteyksiä varten, jotka
tätetytään huolellisesti ja nopeasti
Olette tervetullut katsomaan uudenatkaista leipoamoamme.

HAARAKAUPPA UNIONTOWNISSA.

POHL & SIMMONS

HAUTAUSJOHTAJAT HAUTAANTOIMITTAJAT
PALSAMEEERAJAT
Konttori ja vastaanottohuone 11:sta ja Duane-katujen
KULMASSA.
Nopea palvelus yöllä ja päivällä kohtuullisilla hinnoilla!
TELEF.: Konttori 97; Asunto 99. ASTORIA, ORE.

HOME BAKING CO., Inc.

1309 Franklin Ave., ASTORIA, OREGON

Parhaimmaksi tunnettu suomalainen leipurillike länsirannikolla.
Valmistaa kaikenlaisia hyviksi tunnettuja leivoksia ja leipää...
— Kuiva leipä ja korput erikoisalana ulkölähteyksiä varten, jotka
tätetytään huolellisesti ja nopeasti
Olette tervetullut katsomaan uudenatkaista leipoamoamme.

HAARAKAUPPA UNIONTOWNISSA.

HOME BAKING CO., Inc.

1309 Franklin Ave., ASTORIA, OREGON

Parhaimmaksi tunnettu suomalainen leipurillike länsirannikolla.
Valmistaa kaikenlaisia hyviksi tunnettuja leivoksia ja leipää...
— Kuiva leipä ja korput erikoisalana ulkölähteyksiä varten, jotka
tätetytään huolellisesti ja nopeasti
Olette tervetullut katsomaan uudenatkaista leipoamoamme.

HAARAKAUPPA UNIONTOWNISSA.

HOME BAKING CO., Inc.

1309 Franklin Ave., ASTORIA, OREGON

Parhaimmaksi tunnettu suomalainen leipurillike länsirannikolla.